

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. december 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2019. június 18. napján kihirdetett 2.B.48/2019/26. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a szabadságvesztést 6 /hat/ évre, a közügyektől eltiltást ugyancsak 6 /hat/ évre súlyosítja.

A vádlott által 2018. március 15. napján őrizetben töltött idő számít be a szabadságvesztésbe, és a más ügyben kiszabott szabadságvesztés büntetését 2018. március 16. napjától tölti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 10.000.- /Tízezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2019. április 30. napjától 2019. június 18. napjáig megtartott nyilvános előkészítő ülés és tárgyalások alapján meghozott, és az utóbbi napon kihirdetett 2.B.48/2019/26. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata szerint), valamint közokirat-hamisítás büntettében (Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontja szerint) állapította meg, s ezért - halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt - 4 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztére és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az elítélt feltételes szabadságra nem bocsátható, rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, s kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása - hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása - érdekében élt jogorvoslati jogával, míg a vádlott felmentésért, védője elsődlegesen enyhítés végett, másodlagosan az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatti vád alóli felmentés érdekében terjesztett elő fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.189/2019/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezésben foglaltakat helyes indokainál fogva fenntartva a védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek eredményeként megállapított ítéleti tényállást egy elírás kiküszöbölése és helyesbítése mellett a sértetti sérülések tényleges gyógytartama pontos megjelölésének feltüntetésével megalapozottnak látott.

Az ügyészi átirat szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett, a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, a vádlott terhére rótt

bűncselekmények jogi minősítése is törvényes. Kiegészítendőnek tartotta a jogi indokolást azzal, hogy a törvényszék az elkövetéskori Btk-t alkalmazta.

A törvényszék helyesen ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó tényezőket, különösen azonban a súlyosítóként figyelembe vett körülmények nyomatókát helytelenül értékelve a terhelttel szemben eltúlzottan enyhe büntetéseket szabott ki, erre figyelemmel a főügyészség csakis a középértéket legalább elérő mértékű szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabásával látta elérhetőnek a terhelttel szemben a büntetési célokat.

A fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla nyilvános ülésen eljárva a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítélet Be. 606. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztatásával a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztést és közügyektől eltiltást és közügyektől eltiltást a fentiek szerinti mértékben súlyosítsa, egyebekben - a tényállás és az indoklás jelzett korrekciója mellett - az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, álláspontja szerint a már jelzettekén túlmenően a fellebbezéssel támadott határozat jogi indoklása tekintetben is kiegészítésre szorul, hogy a vádlott a magatartását testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal tanúsította, míg az életveszélyes eredményt illetően a szándéka eshetőleges volt.

A fellebbezésének írásbeli indoklásában a terhelt kirendelt védőjét helyettesítő védő elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel támadott ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlottat az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének vádja alól bizonyítottság hiányában mentse fel, és a megállapítható közokirat-hamisítás büntette miatt vele szemben lényegesen rövidebb tartamú börtönbüntetést szabjon ki. Az ezzel kapcsolatos védői érvelés szerint az ügyben rendelkezésre álló sértetti vallomás minden egyéb terhelő bizonyíték hiányában, önmagában a vádlotti ellentétes tartalmú, és összességében a jogos védelmi helyzet megállapítására is alkalmas vallomás cáfolására nem elegendő, illetőleg nem alkalmas az eljárás során nem nyert aggálytalan bizonyítást, hogy a vádlott nem jogos védelmi helyzetben cselekedett, ezen túlmenően pedig a vádlott szavahihetlenségére és alibigyártási céllal magának okozott sérülésekre vonatkozó első bírói ítéleti ténymegállapítások megalapozatlansága a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetés útján megfelelően kiküszöbölhető.

A védelem másodlagos indítványa a sérelmezett ítélet Be. 610. § (2) bekezdése alapján, megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult. Utóbbi körben a védelem kifogásolta A.A. tanúként történő kihallgatásának, nyilatkozatai bizonyékként való értékelésének elmaradását, ennek hiányában pedig a sérelmezett ítélet annak az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletére vonatkozó tényállási részében nincs kellően felderítve. Ezen megalapozatlansági ok pedig jellegére figyelemmel kizárólag a hatályon kívül helyezést követő megismételt elsőfokú eljárásban orvosolható.

Harmadlagosan a védelmi indítvány azt célozta, hogy - elsősorban a testi sértési cselekmény kísérleti szakban maradására, a tényleges gyógytartam viszonylagos rövidegére, a szövödménymentes gyógyulásra, illetőleg a vádlott elnehezül, hajléktalan életkörülményeire és személyiségzavarára figyelemmel - az ítéltábla a másodfokú felülbírálat eredményeként a sérelmezett döntést megváltoztatva a mértékét tekintve önmagában is eltúlzott szabadságvesztés tartamát mérsékelje.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a beadványában foglaltakat röviden összefoglalva a terhelt védője a védelmi fellebbezés írásbeli indoklásában foglaltakat változtatlanul fenntartotta.

A fellebbezésének írásbeli indoklásában a vádlott elsődlegesen a jogos védelmi helyzetben történt cselekvésével összefüggő védekezését fenntartva felmentésre tett indítványt, ekörben alapvetően az

elsőfokú eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványainak elutasítását sérelmezte, kifogásolta a sértett által mobiltelefon alkalmazásával készített hangfelvételek tartalmának bizonyítékként történt értékelését, az általa indítványozott helyszíni bizonyítási eljárási cselekmények lefolytatásának elmaradását, A.A. tanúként történő kihallgatásának az általa szolgáltatott bizonyítékok értékelésének elmulasztását, egyúttal továbbra is hivatkozott az elsőfokú eljárásban elutasított bizonyítási indítványaival érintett személyek vallomásaira, az így beszerezhető bizonyítékok hitelt érdemlőségére.

Másodlagos indítványa az első fokon kiszabott büntetés enyhítését célozta, ennek indoklásaként felhozta, hogy csak a sértetti támadás ellen védekezett, amelynek során a sértett nem került életveszélyes állapotban.

Harmadlagos indítványa szerint a vele szemben lefolytatott büntetőeljárás nélkülözte a büntetőeljárási törvény előírásainak betartását, egyúttal nem tisztázta a felmerült ellentmondásokat, erre figyelemmel a Büntetőeljárás 607. §-a alkalmazásával az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte, jelezve egyúttal, hogy az eljárási hibák miatt fellebbezésével párhuzamosan felülvizsgálati indítványt nyújtott be a Kúriához.

Az ítélet tábla a többirányú fellebbezési kérelmek tartamára, a fellebbviteli főügyészség átiratában és annak nyilvános ülésbeli kiegészítésében foglaltakra, a terhelti és védelmi fellebbezések írásbeli indokolásának lényegére, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált.

Ennek körében alapvetően arra a megállapításra jutott, hogy az első fokon eljáró bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta el a bizonyítási eljárást az ítélet tábla nem észlelt olyan szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú érdemi felülbírlatának.

Az elsőfokú bíróság által foganatosított, valamint a nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével, biztosításával kapcsolatos eljárási cselekményekkel összefüggésben sem tárt fel a másodfokú bíróság törvénysértést, a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból, annak értékelése során így nem kellett bizonyítékot kirekesztenie.

A fentiek szerint a másodfokú felülbírlat a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozat valamennyi fő- és járulékos jellegű, azaz az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére, továbbá az elsőfokú bíróság általános értelemben vett és konkrét eljárási módjára is kiterjedt, ekörben kiindulópontként az állapítható meg, hogy a felülvizsgálat sem feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező mulasztást, sem az ügy érdemére is kihatással bíró, relatív hatályú eljárási hibát nem tárt fel. Megvizsgálva a rendelkezésre álló teljes iratanyagot, elemezve a lefolytatott bizonyítási eljárás konkrét eredményeit, időszerszerűségét, a tárgyalási időközök megtartását, a tárgyalási szak folytonosságával összefüggő rendelkezések érvényesítését, az egyes konkrét eljárási cselekményeknél a büntetőeljárási törvény megkerülhetetlen szabályainak érvényre juttatását, semminemű perrendi hiányosság, vagy mulasztás ekörben nem állapítható meg.

A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján az is rögzíthető, hogy a szükséges körben és valamennyi érdemi vonatkozásában beszerzett bizonyékalmaz tárgyalás anyagává tételére perrendszerűen sor került, amelynek gerincét nyilvánvalóan a személyi típusú, a tárgyi illetőleg a szakértői jellegű, valamint az egyéb okirati bizonyítékok képezték, azonban ezen kívül is alapos nyomozati, illetőleg felderítő jellegű tevékenység is folyt, amelynek eredményeképpen lehetett tisztázni, hogy milyen objektív akadályai merültek fel egyes személyek tanúként történő perbevonásának, továbbá a bűncselekménnyel érintett helyszín alapvető paramétereinek

megváltozására figyelemmel a helyszíni tárgyalás, pótlólagosan lefolytatandó helyszíni szemle megtartásának.

Aggálytalanul megállapítható módon a bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen szerzett bizonyítékok képezték, a bizonyítási eljárás lefolytatása terén ilyen szempontból sem található kifogásolnivaló.

A lefolytatott bizonyítás a szükségképpen felmerült korlátok mellett teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során lényeges résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok is maradéktalanul érvényre jutottak, a terhelt és tanúkihallgatások szabályozott rendben folytak, az eljárással érintett személy megfelelő képviselte és mindvégig biztosított volt. Az érintett jogosultak olyan elbánásban részesültek, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhettek a felmerülő és őket érintő bizonyítékalmazzal, az azzal kapcsolatos álláspontjuknak hangot adhattak, észrevételezési jogukkal élhettek, az azzal összefüggő indítványaik pedig szabályozott rendben elbírálást nyertek. Mindemellett a konkrét eljárási cselekmények lebonyolításában sem lehetett mulasztást, vagy hibát kimutatni.

Eljárási kifogásként védelmi oldalról a bizonyítás indítványok elutasítása okán több ponton is támadás érte az elsőfokú határozatot, ezzel összefüggésben a felülbírálati jogkörben vizsgálódva megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság részletesen számot adott arról, hogy a be nem fogadott védelmi indítványok elutasításának pontosan mi volt az oka, s mindez megfelelően lekövethető volt a rendelkezésre álló iratanyag tartalma alapján is, mulasztást, tévedést, hiányosságokat vagy iratszerűtlenséget ekörben szintén nem lehetett rögzíteni.

Mindez vonatkozik **A.A.** eljárási jelenlétének a védelem által kifogásolt hiányára, illetőleg az általa feltételezeten szolgáltatható bizonyítékok beszerzésének és értékelésének elmaradására is. Abban a kérdéskörben, hogy a felmerülteken kívül még milyen bizonyítási eszközök állhattak volna az elsőfokú bíróság rendelkezésére, nem lehet megalapozottan állást foglalni, indokoltan állapította meg eljárása során a törvényszék, miszerint a nevezett tanútól származtatható, beszerezhető bizonyítékokhoz való hozzájutás objektív akadályokba ütközött, már a nyomozati szakban tett ezirányú intézkedések is mind eredménytelenek maradtak, az elsőfokú bíróság pedig érdemben is foglalkozott ezzel a lehetséges bizonyítási eszközzel, és egyúttal megfelelő értékelésben részesítve a rendelkezésre álló, hozzá kapcsolódó adatokat és körülményeket, kellően megindokolta, hogy miért nem vihető tovább az ezzel kapcsolatos vizsgálódás. Vitathatatlan, hogy nevezett személy a vád szerinti bűncselekmény előzményeinek részese volt, ám de - ismerve a történetek helyszínét, a cselekmény lefolyásának körülményeit, az érintettek aktuális, szeszitaltól befolyásolt állapotát, a hivatkozott tanú általános életmódját, a két férfivel fennálló, változó intenzitású és előjelű kapcsolatrendszerét - a körülményekből egyértelműen adódik, hogy egyik irányban sem volna képes előmozdítani a történetek feltárását és kellő tisztázását. Ekörben az első fokon eljáró bíróság azt is kidolgozta és végigelemezte, hogy ténylegesen melyek azok a tényezők, amelyek **A.A.** státuszát eleve aggályossá teszik, milyen jellegű kapcsolat fűzte őt egyidejűleg a vádlotthoz, a sértetthez, hogyan változott ez a viszony közöttük az események alakulásával, egyáltalán, hogy milyen nehézségekkel, elnehezül élethelyzettel küszködött a bűncselekménnyel érintett időszakban a tanú.

Utóbbival egyező módon helytálló indokolással utasította el a törvényszék **B.B.** tanúkénti kihallgatására vonatkozó vádlotti indítványt, nevezett személy a terhelti hivatkozások mellett legfeljebb távoli hallomás tanúként minősíthető, aki az ügy lényegét képező cselekményekkel összefüggésben semminemű közvetlen információval, észleléssel nem rendelkezik, a tőle esetlegesen beszerezhető információk nem szolgálhatnak az ellentétes értelmű, tartalmú bizonyítékok hitelt érdemlő cáfolatául.

Összességében okszerű az arra vont első bírói következtetés, hogy a bíróság nem esett el a történeti tényállás hiteles feltárásától azzal, hogy fentebb nevezett személyek nem kerültek tanúként bevonásra a büntetőeljárásba, utóbbit célzó eljárási cselekmények teljesítése érdekében az eljárás

időszerű lefolytatása további késedelmet nem szenvedhetett, különös figyelemmel arra, hogy a rendelkezésre álló egyéb hitelt érdemlő bizonyítékok az ügy eldöntését aggálytalanul lehetővé tették.

Fentiek szerint az ítéletábra egyetértett a törvényszék azon érvelésével is, hogy az ügy előbbrevitelét nem szolgáló bizonyítási indítványoknak történő helytadás a büntetőeljárás szükségtelen elhúzódtásához vezetne.

Egyik oldalról tehát az ítéletábra nem osztotta a védelem fellebbezési eljárásban is előterjesztett eljárásjogi jellegű aggályait, másrészt az, hogy tartami, érdemi szempontból a beszerzett bizonyítási anyag miként értékelhető, hogyan végezte el ezt a tevékenységet a vád, illetőleg a védelmi oldal, az már viszont érdemi értékelés, a bizonyító erő minőségének kérdése az adott, ehhez fűzött megállapítások megalapozott, vagy éppen alaptalan voltának megítélésére tartozik, és ez már átvezet az elsőfokú ítélet érdemi felülvizsgálatának területére.

Miután a másodfokú felülvizsgálat során a fentebb részletezettek okán az ítéletábra a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott, a másodfokú felülbírálat valamennyi bizonyítékra kiterjedt, az értékelésbe a fellebbezési eljárás során is bevonható volt az elsőfokú bíróság által kellően számbavett és mérlegelt adathalmaz. A másodfokú bíróság ilyen módon elemezhetette a lefolytatott bizonyítási eljárás érdemi részeit, ennek eredményeképpen nem fogadta el a védelmi hivatkozásokat a lefolytatott bizonyítási eljárás részlegességével és hiányosságaival összefüggésben, az elsőfokú bíróság ugyanis a rendelkezésre álló adatok megfelelő mérlegelésével olyan helyzetbe hozta magát, amelyben a felderítési, tényállástisztázási kötelezettségének is kellően eleget téve megalapozott döntést tudott hozni a büntetőjogilag releváns kérdésekben.

A bizonyítási anyagban rendelkezésre állt a bűncselekményi helyszínhez kötődő adathalmaz, erre támaszkodva nem okozott nehézséget annak rögzítése, hogy a sértett súlyos bántalmazását követően, az adott fizikai állapotában maga indult segítségért, A.A. segítő közreműködése kimerült a vérzés részleges csillapításában, a tényleges segítséget C.C. nyújtotta, majd a helyszínre érkező rendőrként elvégezve a nyomkutatást eljutott az elkövetőig, aki a szomszédos telken állva hívta fel magára a járőr figyelmét. A tényállás alapján az ezt követően történetekkel összefüggésben is pontosan következően az események, a sértett milyen ellátásban részesült, illetőleg milyen rendőri intézkedésekre került sor. A sikeres segítségkérés után a mentők is a helyszínre érkeztek, ezt követően nagyszámú, a sértett ellátásával kapcsolatos orvosi irat, dokumentáció is rendelkezésre áll, amelyek rögzítik, a testi épségét, pszichés helyzetét illetően milyen állapotban találták a sértettet, milyen külsérelmi nyomok, illetőleg belszervi elváltozások voltak tapasztalhatóak nála, továbbá rendelkezésre áll a teljes kórházi ellátási dokumentáció is. Mindezeket a megállapított tényállás, illetőleg a rá vonatkozó indokolás iratszerűen tartalmazza. Utóbbi irategyüttes alapját képezte az igazságügyi orvosszakértői vizsgálat elvégzéséhez, a szakértői bizonyítás anyag elkészítéséhez. A büntetőeljárás során pedig a szakértői vélemény kiegészítésre is sor került, amely elvezetett a még nyitva maradt kérdések megfelelő tisztázásához. A bírósági eljárási szakban - alaposan a tárgyalás anyagává téve az idevonatkozó teljes anyagot - a törvényszék részletesen meghallgatta a szakértőt, a jogosultak kérdéseket intézhettek hozzá, megtehették észrevételeiket, így az elsőfokú bíróság nem kifogásolható eljárás módja etekintetben is teljes körű bizonyítási anyagot képezett.

Mindemellett a személyi bizonyítékok körében alapvető jelentőséget a terhelti és a sértetti előadásoknak kellett tulajdonítani. Nem vitatható, hogy a védelem is részletes elemzésnek vetette alá a vádlotti védekezést, s erre nagyon alaposan sort kerített az első fokon eljáró bíróság is, amelynek során mindenben iratszerűnek kellett tekinteni az ekörben levont valamennyi következtetést is, ezen belül azt is, hogy önmagához képest is aggályos hivatkozások történtek az eljárás során a vádlott részéről, kezdően attól a ponttól, milyen módon került az általa meghivatkozott jogos védelmi helyzetbe, amelynek előzményei között az is szerepel, hogy nem fordítva, hanem a terhel ment a távozni készülő sértett után (jelentősen ittas állapotban), egészen

odáig, hogy a későbbi vallomásmódosításaival szemben első és sokáig meghatározó érdemi védekezése szerint a szőlőkaróval leadott egyetlen ütése okozta a sértett valamennyi sérülését.

Nem vitatható módon a terhelti védekezés a büntetőeljárás során önmagához képest is többször módosult, lényeges elemeiben keveredett fel nem oldható önellentmondásokba, leírt egy olyan magatartásort a sértett és önmaga részéről, amely önmagában semmilyen módon nem volt hitelt érdemlően felépíthető, egyúttal nem illeszthető az egyéb hitelt érdemlő bizonyíték alkotta bizonyítási rend kereteibe sem. A terhelt ellentmondó előadásaiából egy olyan kaotikus mozgássor bontakozott ki, amely egyes elemeiben és teljességében sem volt egyeztethető az eljárás egyéb adataival, a terhelti védekezés ezen természete pedig magát a védelmet is megoldhatatlan feladat elé állította.

Annak vizsgálata körében, hogy az eltérő tartalmú terhelti előadások objektív szemlélettel önmagukban felépíthetőek, koherens egységbe illeszthetőek-e, megállapítható, hogy a körütekintő első bírói elemzés helytállóan minősíthető. Az sem vitatható érdemben, hogy a sértetti előadások - az aktuális elnehezült állapota ellenére - hitelt érdemlően tárták fel a helyszíni körülményeket, amelyekre nézve a tanú (C.C.) vallomása és a teljes orvosi ellátási dokumentáció is rendelkezésre állt, a sértett önmagához képest jelentősen következetesebb, pontosabban nyilatkozott a vádlottnál.

E két irányból, de a fentiek szerint több forrásból is származó bizonyítékhalmozat kellett ütköztetnie az elsőfokú bíróságnak, s ezen két, egymáshoz képest eltérő tartalmú adatsort kellő mérlegelés keretében a törvényszék megfelelően össze is vetette. Jól lehet ennek során tényállás indokolási részek is keveredtek a történeti tényállásba, az elsőfokú bizonyítékkértékelésre támaszkodva a megfelelő következtetések levonásával a másodfokú bíróságnak lehetősége volt eljutni az ítélet védelem által vitatott egyik-másik megállapításáig, és ellenőrizni annak helytállóságát. Miután azonban összességében elégséges módon került indokolásra, hogy mely tényeket és milyen okokból fogadott el az elsőfokú bíróság hitelt érdemlő bizonyítékként az ítéleti tényállás megállapítása során, olyan szintű indokolási kötelezettség mulasztás nem róható a törvényszék terhére, amellyel a fentiekben túlmenő részletességgel a másodfokú bíróságnak foglalkoznia kellett volna.

További bizonyítékkértékelésként az elsőfokú bíróság összevetette a terhelti és sértetti vallomásokat, amelynek eredményeképpen kellő alappal jutott arra a következtetésre, hogy a hitelt érdemlőségükben meg nem kérdőjelezhető, részben objektív tartalmú, egyéb bizonyítékok a sértetti előadások tartalmával voltak egyeztethetőek, kezdve a vádlotti támadással kifejtett erőbehatástól, a lehetséges keletkezési mechanizmusokon át, az eszközös elkövetési mód leírásáig bezárólag.

Az is megállapítható, hogy az előállítását követően az egészségi állapotáról a megyei kórház sürgősségi osztályán kiállított látlelet és ambuláns lap, valamint a büntetés-végrehajtási intézetbeli befogadásáról készült orvosi dokumentáció tartama közötti alapvető eltérésre, illetőleg a terheltnek még a bűncselekményi helyszínen tanúsított önkárósító magatartására figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont arra nézve, hogy a terhelten utóbb megállapított sérülések nem a bűncselekmény napján és annak helyszínén, főként pedig nem a sértett által, annak támadása során keletkeztek rajta.

Fentiekhez képest a védelemnek a büntetőeljárás során előadott, majd több ízben megismételt és fellebbezésének írásbeli indokolásában is meghivatkozott bizonyítékkértékelése, valamint ehhez kapcsolódó jogi érvelése a törvényszék által helyesen számba vett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését, konkrétan ugyanazon adatsornak alaptalanul egy teljesen más logika mentén történő újraértékelését célozta, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor, illetőleg arra nem volt alapos ok. A törvényszék által megállapított tényállás tehát a rendelkezésre álló bizonyítási anyagnak megfelelő, az iratok tartalma alapján azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alkalmazásával az alábbiak szerint kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorul:

- Az ítélet 4. oldal 2. bekezdésének utolsó sora pontosítandó akként, hogy a vádlott a sértett fejére, illetve fejének irányában mért további ütések.
- A nyomozás során előterjesztett, a sértett sérüléseivel kapcsolatos igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításaira figyelemmel a tényállás kiegészítendő azzal, hogy a sértett sérülései külön-külön és együttesen is 8 napon túli gyógytartamú sérülések a tényleges gyógytartam 2 hónap, ugyanezen bekezdésben foglaltakkal összefüggésben megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság által helytállóan rögzített tényadatok, ténymegállapítások mellett az igazságügyi orvosszakértői megállapítások egyes, lehetőségeket is megfogalmazó szövegezését átvéve a törvényszék szükségtelen elemzésbe bocsátkozott, amely nem az ítéleti tényállásra, hanem a határozat ténybeli indokolási részére tartozik. Minderre figyelemmel az ítéleti tényállásból mellőzni kellett a sérülések eszközzel mért ütés következményeként történt létrejöttének lehetőségére, illetőleg a szőlőkaró alkalmas elkövetési eszközként történhető figyelembevételére vonatkozó felvetéseket. Kiegészítésre szorul a megállapított tényállás azzal, hogy a sértett vádlott általi durva bántalmazása alkalmas volt a ténylegesen létrejöttnél súlyosabb, életveszélyes következmények kialakítására, ennek elmaradása pedig kizárólag a véltelenen, a fennálló körülmények szerencsés alakulásán múlt.

A fentiek szerinti pontosításokkal és kiegészítésekkel a megállapított tényállás immár teljes egészében megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592. § (1) illetőleg (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így az ítélet a Be. 593. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített és kiegészített tényállás alapján bírálta felül.

A megalapozott tényállásból az első fokon eljáró bíróság helytállóan vont következtetést a terhelt büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára mindkét terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában, ezen túlmenően a másodfokú bíróság helyénvalónak találta a bűncselekmények jogi minősítését, megnevezését és az ahhoz fűzött indokolást is.

A testi sértési cselekmények eredmény-bűncselekmény jellegéből következően a vád tárgyává tett magatartás helyes jogi értékelése elsődlegesen a ténylegesen bekövetkezett eredményhez igazodik. A ténylegesen létrejött eredményen túlmenően a súlyosabb eredmény kísérletéért történő büntetőjogi felelősség megállapításának csak akkor van helye, ha az elkövetés konkrét körülményeinek az elemzése alapján egyértelműen lehet olyan következtetést levonni, hogy az elkövető szándéka a súlyosabb eredményt jelentő, illetőleg a súlyosabb jogkövetkezményekkel járó sérülés okozására irányult. Ennek feltétele azonban, hogy az elkövető a bántalmazást olyan eszközzel, erővel és módon valósítsa meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint is a ténylegesen okozottnál súlyosabb sérülés előidézésére vezet, másfelől pedig ez a súlyosabb eredmény kizárólag az elkövetőn kívül álló ok miatt marad el.

Utóbbival összefüggésben a jelen ügyben is az állapítható meg, hogy a vádlott által a sértettel szemben alkalmazott eszköz veszélyes jellegéből, az elkövetés módjából, a véghezvitel körülményeiből, a több nagyerejű erőbehatással történt kivitelezésből, a célba vett testrész helyéből és a bekövetkezett sérülés jellegéből egyértelműen és aggálytalanul az állapítható meg, hogy a terhelt az élet kioltására irányuló szándék nélkül ugyan, de a testi sértésre irányuló határozott szándékkal intézett a sértett testi épsége ellen támadást, és a szeszestől befolyásolt aktuális állapotának figyelmen kívül hagyásával, az alanyi oldalának teljességét feltételezve úgy tekintendő, hogy az említett körülmények folytán a tudata átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét, és abba legalábbis belenyugodva cselekedett, ugyanakkor rajta kívülálló ok hatása folytán - a fennálló körülmények véletlenszerű, szerencsés kimenetelű alakulása miatt - a terhelt által előrelátott életveszélyes eredmény nem következett be.

A fentiek szerint az elsőfokú bíróság jogi indokolása egyrészt azzal egészítendő ki, hogy a ténylegesen kialakultnál súlyosabb, életveszélyes eredmény bekövetkezésére a terhelt eshetőleges szándéka terjed ki, másrészt az indokolás kiegészítésre szorul avonatközásban is, hogy az elsőfokú bíróság a határozata meghozatalánál az elkövetés időpontjában hatályban lévő Büntető Törvénykönyvi rendelkezéseket alkalmazta.

Az irányadó tényállásból következően a terhelt a más nevére szóló valódi közokiratot a személyazonosságának valótlan igazolására felmutatta, őt az igazolásra felszólító rendőrájárőr az adott bűncselekmény elkövetésén tetten érte, ezen magatartásának jogi értékelésével összefüggésben az ítéletábla maradéktalanul osztotta az erre vonatkozó első bírói álláspontot és az ahhoz fűzött jogi érvelést.

A büntetés kiszabás másodfokú felülbírálata során az ítéletábla is figyelemmel volt a törvényszék által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre. Ekorben megállapítható, hogy az első fokon eljáró bíróság megfelelően feltárta és részletezte a büntetés-kiszabáshoz kapcsolható valamennyi bűnösségi és egyéb releváns tényezőt és megfontolást, ugyanakkor a súlyosításra irányuló fellebbezésben rögzített büntetés-kiszabási elvek érvényre juttatását semmilyen szinten nem képes szolgálni, illetőleg biztosítani az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciórendszer. Ezzel összefüggésben hangsúlyos értékelésben kell részesíteni a rendkívül kedvezőtlen terhelti előéletet, jól lehet meghatározóan nem erőszakos jellegű bűncselekmények elkövetése miatt került sorozatosan összeütközésbe a törvénnyel, mégis visszaesőnek tekintendő a testi sértéssel kapcsolatos bűncselekmény vonatkozásában, és különös visszaesőnek minősül a közbizalom elleni bűncselekmény megvalósításával összefüggésben. Ilyen előélet mellett, a fokozatosság, az arányosság elveinek szem előtt tartásával, a bűnhalmazati és a különös visszaesőkre vonatkozó szigorított szabályrendszer elemeinek figyelembevétele mentén, és mindezekre figyelemmel kellett meghatározni az adott esetben a vádlottal szemben irányadó büntetési tételkeretet, és ezen belül eljárva kellett eldönteni, hogy a konkrét büntetési tartam, különösen a büntetés céljára és a büntetés-kiszabás elveire figyelemmel a fentiek szerint megállapítandó középértékhez milyen szinten igazodják.

A terhelt a közokirat-hamisítás büntetettét különös visszaesőként valósította meg, erre tekintettel a Btk. 89. § (1) bekezdésében foglaltak alapján ezen bűncselekmény büntetési tételenek felső határa 4 év 6 hónap szabadságvesztés, és miután a súlyosabb megítélésű bűncselekményét nem különös visszaesőként követte el, a Btk. halmazati büntetés kiszabásával kapcsolatos 81. § (2), (3) és (4) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel a büntetési tétel felével emelt felső határa nem haladhatja meg a 12 évet, ilyen módon a 2-12 évig terjedő büntetési tételkereten belül a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdése alapján a büntetési tétel középértéke, jelen esetben 7 év szabadságvesztés az irányadó.

Az elsőfokú bíróság által helytállóan felsorakoztatott büntetés-kiszabási tényezők helyes és a nyomatékuknak is megfelelő, a súlyukkal arányban álló értékelése mellett nyilvánvalóan csak a kiszabottnál jelentősen súlyosabb joghátrány alkalmazása szolgálja a terhelttel szemben a büntetés-kiszabási elvek érvényre juttatását, a 4 év 6 hónapban meghatározott büntetési tartam alkalmatlan az adott elkövetővel szemben a büntetéssel elérni kívánt célok megvalósítására, egyúttal az elkövető és más személyek bűncselekmény elkövetésétől való visszatartására, ezen túlmenően pedig az általános büntetés-kiszabási gyakorlathoz sem igazodik megfelelően.

Miután pedig a törvényszék által alkalmazott szankciórendszer összességében sem volt elégséges a büntetési célok eléréséhez, és nem minősíthető arányosnak az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, a terhelt alanyi bűnösségének fokával, illetőleg a személyiségének társadalomra veszélyessége mértékével, szükségesnek mutatkozott a kiszabott szabadságvesztés mértékének a középértéki tartamhoz közelítő súlyosítása, és ilyen módon tetterányos büntetés kiszabása, illetőleg a közügyektől eltiltás tartamának a szabadságvesztéshez igazodó mértékű felemelése.

Arra tekintettel, hogy az elsőfokú ítélet fejrésze a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő meghatározása tekintetében, illetőleg a rendelkező rész az őrizetben töltött idő beszámítása vonatkozásában téves megjelöléseket tartalmazott, a másodfokú bíróság az utóbbi elírásokat az iratok tartalmának megfelelően korrigálta.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra a Győri Törvényszék fellebbezésekkel támadott ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta.

Figyelemmel pedig arra, hogy az elsőfokú határozatnak a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsáthatóság kizártságával, az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsával, illetőleg a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései is törvényesek és megalapozottak, a másodfokon eljáró bíróság a sérelmezett határozatot a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, s rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2019. december 10.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

. Németh Balázs sk.
előadó bíró

Dr. Csák Csilla sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2019. június 18. napján kelt 2.B.48/2019/26. számú ítéletének meg nem változtatott része 2019. december 10. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. december 10.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke